

EEN TENTOONSTELLING OVER F. STARIK

Het prijzengeld van De Grote Poëzieprijs van €25.000 bestaat uit twee delen: een bedrag van € 20.000 dat direct ten goede komt aan de auteur van de winnende bundel en een bedrag van € 5.000 dat bestemd is voor een project ter stimulering van de Nederlandstalige poëzie naar keuze. Vorig jaar won Vrouwkje Tuinman De Grote Poëzieprijs met haar bundel Lijfrente.

Samen met fotograaf Andrea Stultiens maakt ze met het prijzengeld een tentoonstelling en een boek. In januari 2022 zal de tentoonstelling openen en het boek verschijnen.

Het project gaat – net als haar winnende bundel – over het overlijden van haar geliefde, dichter en kunstenaar F. Starik. Zijn spullen en het huis waarin hij woonde staan hierin centraal, vertelt Tuinman: “Na zijn overlijden dacht ik: ik kan hier niks verplaatsen, alles hangt met elkaar samen en vormt één geheel. Maar ik ga dat wel moeten doen. Toen heb ik gevraagd of Andrea Stultiens het huis kon komen fotograferen. Een paar dagen later nog eens met ander licht, daarna nog twee keer tijdens het leeghalen, en toen het helemaal leeg was. We voelden meteen: dit kan wel

eens een project worden.”

Tuinman vervolgt: “Zijn huis was heel erg vol. Hij zei daar over dat ‘het huis als de binnenkant van zijn hoofd was’. Zo had hij overal plakaten op de muren hangen, bijvoorbeeld een poster van een festival, daarop een briefje van zijn zoon, en dan weer een ansichtkaart. Door al die letterlijke lagen kreeg het figuurlijk gelaagdheid en ontstonden er allemaal nieuwe betekenissen. Van de foto’s die Andrea ervan nam, maakt zij nu kijkdozen, om als het ware die gelaagdheid te vangen. We wilden de plakaten zo goed mogelijk bewaren. Het zijn een soort collage-gedichten, met elementen die terug te vinden zijn in zijn geschreven werk.”

Nu het archief met het werk van F. Starik in het Literatuurmuseum dicht is, heeft Tuinman alleen een kist met spullen op zolder als materiaal om mee te werken. Allerlei vondsten komen naar boven: van foto’s en briefjes tot krantenknipsels en administratie.

Het is niet alleen een samenwerking met fotograaf Andrea Stultiens, vertelt ze, maar ook met Starik zelf: “We praatten altijd veel over het schrijven en over ons werk. Het voelt alsof dat nu weer gebeurt: omdat ik steeds weer nieuwe vondsten doe is het alsof hij reageert op wat ik aan het maken ben. Dat is natuurlijk niet zo, maar het voelt daardoor wel betekenisvol. Het is voor mij belangrijk dat alles verband houdt: het maakt óók uit dat ik op een stoeltje zit dat van hem was. Als een soort bezwering. Ik heb het gevoel dat ik zijn werk voortzet. De lijn van zijn werk was nog niet af, wij zijn die nu op onze manier aan het doortrekken. Ik hou er van als iets een langzaam kunstwerk is, dat het tijd heeft om op z’n plaats te vallen.”

Vrouwkje Tuinman won de prijs vorig jaar in maart, precies toen de eerste coronalockdown begon. Het gebrek aan een feestelijke uitreiking was jammer, maar voor haar ook juist betekenisvol: “Het was ergens wel wrang om met dit boek iets te winnen. Ik had er niet voor niets geen feestelijke presentatie aan verbonden. Het was namelijk een boek dat ik liever niet had willen schrijven, het was beter als dat niet nodig was geweest. Ik vond het wel weer heel passend dat het per telefoon uitgereikt werd, op de radio, zonder champagne. Zo was er alsnog geen feest.

“Ik heb weinig lezingen kunnen doen na de prijsuitreiking. De prijs is niet alleen een eerbetoon, maar ook een manier om aandacht te vragen voor de bundel. Dat heb ik wel gemist. Ik hoop dat komend jaar een veel normaler jaar wordt zodat de nieuwe winnaar wel aan de slag kan, dat gun ik hem of haar heel erg.”

Wil je op de hoogte blijven van de ontwikkelingen rond het project? Houd dan [de website van Vrouwkje Tuinman](#) in de gaten.